

krawis kuiwa kohha, wiskas senna krawi
kelwa peäle pitkali ja aegutas seäl.

Ni kui tedda üsna noeruks ja naljaks
peti, ni ollid temmal ka issewarki rided, kei-
geimmelikkum olli temma suur walge pit-
kist kitskarwust parruk. Kui ta seäl krawis
aegutas ja firrewil teisipiddi ja teisipiddi en-
nast põris ja aeles, siis paistis ta walge par-
ruk ülle krawi kelwa. Sedda näggi üks mois-
nik emalt, ja arwas ei tea mis immelikko is-
seseltsi loma seäl krawis ollewad, ja sihtis ot-
sekohhe parruki pihta, agga õnneks ei lainud
kuul märki, waid kõrwasi möda teine pole
krawi kelwa sisse. Gundlingi meel olli pah-
haks sanud, aias püsti. Kui küt sedda näg-
gi, et se kantsakas loom innimenne olli, pan-
ni ta ennast metsa. Müüd ei teadnud Gund-
ling, mis ta melehaigussega piddi teggema:
läks ühhe põllo pole, mis seäl liggikordas
nähti ollewad. Seäl olli üks mees, sedda
kaskis ta ennese jure tulla. Agga se ei taht-
nud temmaga teggemist tehha. Siis ta sai
weel pahhasemaks, ahwardas, ja ütles:

„Kuidas sa julged mo wasto panna, et sa ei
tulle mo jure, kui ma sind kutsun, kas sa tead
ka, kes ma ollen?“ „Miks mitte“ wastas
mees „sa olled funninga nar.“ Gundling
wärrises üsna, ni kangeste olli ta südda täis,
ja kes teab, mis ta ommas tullises wihhas
olleks teinud, agga sai arro, et se seält firriko
õppetaja olli.

Kui ta keddagi ei woinud parrata, läks ta
sannudes omma teed, ja ahwardas funnin-
gale räkida, et ta peaks firriko peält ärra
sama.

Õhto, kui keif jahhi peält ärra moisa läk-
sid, siis räkis Gundling warsti, mis pahhan-
dus temmal firriko õppetaja olnud ja laimas
tedda nenda, kuidas ta agga ial moistis. Agga
kui funningas temma jutto ülle noeris, siis
pallus ta, et funningas ommeti pühhapääw,
(se olli nago homme) firrifusse selle õppetaja
jutlust kulama lähhaks. Agga se piddi sal-
laja petama. Sedda lubbas funningas.
Teisel päwal, kui firriko aeg kätte tulli, tehti
firriko uksed lahti, innimesed läksid sisse.